

nim ljudstvom sejali, ga pikali in sikali ter ga s svojim strupom v divje zveri spreminili. Delo se mu je bilo res posrečilo, dosegel je bil za nekaj ur kar je želel, pa pravi namen trpečih in stalnih nasledkov mu je spodletel. Ko so se fantalini bili iztreznili, so se sramovali svojega rogoviljenja — zeleni kušar se zdaj skriva globoko v svoji leseni votlini, rujavi gad se vgnezdjuje v svojih kožah in črni škorpion grize od jeze, da se ne godi po njegovi volji, zamazane lastne in tuje papirje in liste. — Ljudstvo pa se vsaj nekoliko oproščeno tujih verig in oklepov, od dné do dné bolj zaveda škodljivosti njihovega strupa, prebira prav rado slovenske knjige in časnike, ter spoznava, da ga večni ni stvaril zato, da bi hlapčevalo tujim pritepecem, da bi se dajalo tlačiti priliznjenim nemškutarjem, temoč da je v svoji hiši in na lastni zemlji samo gospodar, da ima pravico se tako prosto razvijati, kakor vsak drugi narod. O tem vsaj nekoliko pričuje zadnja Ptujška volitev, kjer so stali naši volilci, ne gledé na dva vrčka piva, ki sta se jim obetala in ponujala od znanega g. Rodoschegg-a in njegovega tako umnega in prebrisanega gospodeka sinka, da je v treh letih izštudiral, in da zdaj lahko svojega očeta namestuje — stali so trdno, kakor skala za svojimi domačini, za slovenskimi rojaki ter so jo kakor en mož pošiljali na Ptuj glasovat za mnogozasluzenega g. Hermana vkljub premnogim oviram, ki so se jim stavile od naših grdih nemškutarjev, unih lažljivih pretekov, grabljivih volkov v ovčji koži, ki so še svoje zadnje moči napenjali enako gadu, ki se ubijalcu s svojo slednjo močjo grozi, ter mu, svest si svojega pogina, v strašni jezi proti potem pa se stegne in — obleži. Gad, kušar in škorpion so se še enkrat prikazali iz svojih temnih gujezd ter so strašno grizli in pikali našega občespoštovanega g. R., ki se jim je pa sam rad ognil, in tako osramoteni so zarepenčili zadnjokrat, zdaj pa spet v svoje luknje zlezli, kjer v miru počivajo.

Vi poštteni Gorski rojaki, Vi ste se zdaj ločili od Vaših lizunov, Vi ste zdaj zapustili krivično pot in ste na poti boljše prihodnosti, do ktere boste dospeli in morate dospeti, če hodite pošteno v čast vam, vsemu slovenskemu in vsemu slovanskemu svetu. Naprej!

Glas iz vojaške granice.

Pod tim naslovom je prinesel „Slov. Narod“ ta prav zanimivi dopis:

Politično nebo se vedno huje in huje naoblačuje, vojškina krvava šiba preti tudi Avstriji in njenim nesrečnim narodom. Že sedaj je toliko kakor gotovo, da tudi nas potegnejo v vrtinec strahovite vojske. Morebiti ravno sedaj vašim čitateljem ne bode neugodno, ako dobé iz naših pozabljenih krajev glas — pravi glas javnega mnenja. To mnenje pa še nikdar ni bilo tako malomarno za Avstrijo, tako zagrizeno in pesimistično, kakor ravno sedaj. In kako bi moglo biti drugače? Narod vidi, da nima prijatelja med možmi, ki so ta čas na krmilu vlade, niti v Beču, še manj pa v Zagrebu. Naš narod nikomur ne upa, najmanj Magjarom. Temu se ni čuditi. Počenši od tako zvane najnovejše ére, je dobival s pestjo plusko za plusko v obraz narod, ki je branil mehkužni zapad barbarstva; narod, ki je za avstrijske dinastične interese na vseh bojiščih krvavel v prvi vrsti; narod, kterege so leta 1848 in 1849 v zvezde kovali in ga rešitelja Avstrije slavili. — A dandanes? Toliko, da nam se ne šteje v greh, da smo graničari; toliko, da nas naravnost ne kaznujejo, da smo se drznili vojevati proti Honvedom in rešiti Avstrijo. V Pešti slavijo spomin zaradi veleizdaje ustreljenega Batthyany-a, a v Zagrebu se je z oboroženo silo zadušilo slavlje, namenjeno banu Jelačiću, čigar spomin je svet vsakemu graničaru. — Andrassy je osnoval z Rauchom, kako bi nas pozobal malo po malo, kajti vsi naenkrat bi mu znali presedati. No tudi posamezni kosovi so pretrdi za magjarske zobe, zato nam je Andrassy poslal generala Molinarya, da bi nas mečil in pripravljaj za magjarski želodec. No meni se zdi, da ta gospoda dela raženj, ko še pečenke nima. Naj si dobro zapomnijo v Beču in v Pešti, da graničar ne bode več brezvoljno in slepo orožje tujim, a najmanj magjarskim namenom. Graničar ima hvala bogu! toliko naravnega razuma, da previdi, kaj nameravajo ta gospoda z njim, neprašaje njega, kaj on k temu poreče. Geslo vse granice je: Pod nikakoršno ceno pod Magjara?

O granici, brez granice ne sme in ne bode nikdo odločeval!

Našo deputacijo, ki smo jo iz svoje sredine poslali pred Njegovo veličastvo, znala sta Andrassy in Molinary izpodbiti, da ni prišla pred vladarjevo lice. Ali kaj ste s tem dosegli? Res, da vladar ni čul iz naših ust naših pravičnih pritožeb, ali zato te niso nič manjše, a nezadovoljnost in razdraženost v narodu je toliko večja.

Kakega mnenja je graničar od prvega do zadnjega, o tem je imel Molinary dosti prilike prepričati se, ko je zadnji čas popotoval skozi naše kraje. Na svoje oči je mogel videti našo goloto, naše nezasluženo siromaštvo, naše zane-marjeno duševno in materialno stanje; na svoja ušesa je čul mnogo grenko resnico, ki je bila dostikrat zavita v ostre, bodoče besede. Ne vemo, koliko od tega, kar je videl in čul bode poročal v Beč in Pešto, koliko bo pa za se zadržal, to je njegova stvar. Ali to bo moral poročati, da je naše stanje žalostno, naše nezadovoljstvo preveliko; da obče mnenje ni umetno narejeno, da ni od nekoliko — kakor so magjarske novine pisale nezadovoljnih in brezposlenih glav zatrošeno med ljudstvo. Ako bo hotel vesten biti, moral bo tudi poročati svojim gospodarjem, da to obče mnenje, ta nezadovoljnost ni izrastla iz ruskih rubljev, temveč da so avstrijsko-ogerski državniki sami dovolj za to skrbeli.

Zdravilske stvari.

Neke grde bolezni in navade.

(Dalje.)

3. Pri in v ustih se mora posebno paziti na ustnice, na ustne kote in zobe. Spokane ustnice se morajo mazati ali s črsto mastjo ali z oljem ali z glicerino. Ustni koti morajo zmirom biti prav snažni, in če bi se v njih napravile kraste ali bi bili izjedeni, se morajo prav marljivo s črsto vodo prati in s črsto mastjo mazati.

Zobi se morajo vsak dan dobro izprati in z majheno krtačico stribiti, ktera se naj namoči ali samo v prosto vodo, ali v mjlino vodo ali v prašek iz prostega oglenja stolčen. (Več o oskrbovanju ust in zobov bode „Slov. Gospodar“ drugokrat prinesel.)

4. Zunanjo uho je grdo gledati, če se na njem nahajajo kraste ali zasušena ušesna mast, ali če se iz nja cedi zleza ali celo smrdeči gnoj. Kraste na ušesih se morajo z mlačno vodo odmočiti, ali če to ne gre, s črsto mastjo večkrat namazati in pomočiti z belim cinkovim vitrijolom. Uha mast se mora prav marljivo odstranjevati, pri tem se vendar mora dobro paziti, da se ne drgne pregloboko v uho, ker po takem bi se znala raniti ali celo predreti uha mrena (bobnica), in bi se pokvaril ali celo uničil sluh. Pri vseh takih boleznih iz ušes pa je potrebno, da zdravnik uho natančno preišče, da se ne bi po dolgi bolezni celo zgubil sluh.

5. Kraste in madeži na obrazu nastanejo ali od ujedov (zakožnih črvov), ogrečev, priščečev ali celo od francoske bolezni (sifilitik), dalje se še na licu tudi večkrat nahajajo pege. Ujede, ogreče, prišče in posebno sifilitične kraste morajo zdraviti zdravniki.

Pege (Sommersprossen) nastanejo, če se neke posebno barvane zrnice pod kožo nakupčijo. Takega pomočka proti pegam pa ni, kateri bi pomagal, če bi se devalo zunaj na kožo ali mazal v njo ali s kterm bi se lice pralo; in če bi se pegasti obraz res kakor zamorčeva noga, močil v klorini vodi, bi pege sicer nekoliko obledele, po nekkih dnevih bi se vendar spet ravno tako močne prikazale kakor so bile prej. Vsi tolikovrstni pomočki proti pegam, ki se vsak dan po časnikih priporočajo, ne pomagajo celo nič, in škoda je za vsak krajcar, ki se za tako zdravlilo da. Hočemo vendar našim bralcem tudi zastran tega to-le svetovati:

Da se pege ne napravijo, je potrebno da je obraz v poletju zmirom hladen, in zato se mora braniti da ne sije vroče solnce na njega. Ker barva peg pride od krvi, ki se preveč kupi v zunajni koži, je potreba, da se posebno gleda na to, da se odstrani vse, kar žene preveč krvi v obraz. — Obraz se ne sme prati s preveč mrzlo vodo; pot se mora hitro izbrisati od obraza s platnenim robcem. Razumeva se tudi samo po sebi, da se mora obraz varovati solčnih žarkov ali po priličnim klobuku ali po senčniku. Pravi se, da je tudi zelo koristno, če se pokrije obraz večkrat na dan z platneno cunjjo namočeno v hladni vodi. (Dalje.)